

Dansen met mijn ex / Bailando con mi ex

NEAL LEEMPUT & DE STUDIO

De last van een ongelijke verhouding

Wouter Hillaert

Gezien op 13 december 2025

DE STUDIO, Antwerpen, in het kader van 'Love at first sight'

Het eigen verhaal is het nieuwe repertoire: makers nemen het publiek graag mee in iets wat ze zelf hebben meegemaakt. Van die deel- en heelcultuur verlegt Neal Leemput opnieuw de grenzen in 'Dansen met mijn ex': een voorstelling waarin hij terugblijkt op zijn gebroken relatie met Gerson, met Gerson zelf mee op scène. Zien we een bevrijdende reconstructie of net een beknelde reproductie van een verhouding? Het ziet er in elk geval simpeler uit dan het blijkt te zijn.

16 DECEMBER 2025

"Ik vind het nu al heel grappig", fluistert een vrouw achter mij tegen haar buur, vlak na de prelude van 'Dansen met mijn ex'. De grote troef van de performer Neal Leemput is inderdaad zijn innemende glimlach en zijn spitse ironie. Zonet heeft hij ons uitgelegd dat hij eerder ook al '[Dansen met mijn moeder](#)' maakte en nu twee weken gerepeteerd heeft met zijn ex-partner Gerson Jimenez Rivas, die zichzelf voorstelt als 'ex-illegaal' en een volslagen leek in theater. Hun creatie verliep, zo zeggen ze, in perfecte verstandhouding en zonder enige discussie (ironie). Om hun afgelopen relatie nog eens onder de loep te nemen en de lof te zingen van het mooie El Salvador (ironie). Aan alles voel je dat 'Dansen met mijn ex' lichtheid verkiest boven treurnis. Dat we het nu nog grappig vinden, is precies de bedoeling.

Als dan het zaallicht uitgaat, volgt tussen het stapelbed en de keukentafel in het huiselijke decor een mix van korte scènes op verschillende lijnen. Een eerste lijn is de heropvoering van enkele typerende momenten uit hun relatie. Zo *re-enacten* ze hun eerste date, met dank aan Grindr ("die dating app voor intellectuelen op zoek naar diepe conversaties" – ironie): een korte gênante ontmoeting in Neals flat, nu opgevoerd als een komisch toneeltje met een overlopend glas water tussen het kussen door. Later in de voorstelling volgt ook nog een nachtelijke ruzie in totaal overdreven telenovela-stijl, waarbij Gerson laat thuiskomt van een bar en "al voor de tweede keer!" de dure portefeuille verloren is die Neal hem cadeau deed. "Die kostte 160 euro!" In ratelend Spaans, met belachelijk

uitvergroete emoties, zoeken beide spelers de grootst mogelijke afstand met hoe het echt is gegaan.

Leemputs regie, zoveel is duidelijk, is strak afgelijnd. Echte spontane uitwisseling lijkt niet het opzet.

Zo hyperreëel het uitgangspunt van 'Dansen met mijn ex', zo kunstmatig de weergave ervan op scène. Moet die moedwillige theatraisering beide ex-geliefden beschermen tegen hun echte gevoelens, terwijl ze het publiek extra *eye candy* biedt? Deinst Leemput terug voor de echte confrontatie? Hij lijkt vooral op zoek naar zelfrelativering. Naar verhulling die meer vertelt dan onthulling. Vanzelf krijgt hun geschetste relatie iets van een strip, een gag. Omdat echt strippen meteen te kwetsbaar of te therapeutisch zou overkomen?

Precies dezelfde rol speelt een tweede lijn: enkele dansjes waaraan Leemput en Rivas zich vergeven, vaak als makkelijke vluchtweg uit een oplopende spanning. Op uitgelaten latino-muziek komen ze swingend weer tot elkaar, de grens aftastend tussen plezier, verleiding en drift. Maar zelfs die fysieke communicatie, hun meest gelijkwaardige taal, blijft iets gemaakt hebben – hoe ontwapenend ze ook werkt voor de zaal. Leemputs regie, zoveel is duidelijk, is strak afgelijnd. Echte spontane uitwisseling lijkt niet het opzet.

Tussen relatiedrama en migratieportret

De eigenlijke ruggengraat van 'Dansen met mijn ex' is echter Rivas' persoonlijke verhaal als asielzoeker van El Salvador naar België – een derde lijn. Leemput zet daarvoor telkens een opvallende stap opzij. Hij richt de spotlight vol op zijn ex en trekt zich terug in de tribune, als nam hij plaats in een tribunaal. Vanuit het donker speelt hij, bij wijze van repetitie, de anonieme ondervrager die Gerson bij zijn komende asielinterview zal onderwerpen aan onze nationale kijk op vluchtelingen: onbewogen gedistantieerd, licht racistisch, op vinkenslag om elke nieuwkomer op verdachte incongruenties te betrappen.

Prompt verandert het relatiedrama in een migratieportret. Gerson vertelt hoe hij thuis elke morgen al om half vier uit de veren was om snoep klaar te maken om te verkopen op school, hoe zijn schoolbus vaak moest stoppen voor neergeschoten lijken op de weg, hoe bendes zijn moeder afdreigden tot ze haar winkel sloot. Zij spaarde voor zijn vliegticket naar Brussel als voor een levensbiljet, maar het werd een enkeltje naar de rusteloze slaapzalen, het geweld en het gevangenisritme van een asielcentrum in Moeskroen (geen ironie). Welkom in België, het land waar niemand tegen je praat. Gerson benadrukt onder het spervuur van vragen zijn drang naar eigenmacht, maar werd gebonden aan zijn rechteloosheid, tot hij na jaren van ontmoedigende procedures uiteindelijk toch zijn papieren kreeg als gay. Vandaar de kleurige feestvlagjes boven de scène? Achter mij is het vooral heel stil geworden.

Hoe zet je iemand dierbaar op theater die nooit eerder iets met theater had, in een taal die niet de zijne is?

Het zegt alles over de complexe spanningsvelden waarover 'Dansen met mijn ex' zich moet bewegen. Dat begint al bij de relatie zelf: een liefde tussen twee

mannen met tien jaar, twee talen en een dijk van een onrechtvaardigheid tussen hen in, om nog te zwijgen van het verschil in privileges. Post facta maakt dat ook de voorstelling zelf tot een mijnenveld van ethische en artistieke keuzes. Hoe geef je genoeg ruimte aan de ongehoorde stem, zonder er een meelijwekkend slachtoffer van te maken? Hoe zet je iemand dierbaar op theater die nooit eerder iets met theater had, in een taal die niet de zijne is? Tot waar kom je zijn eigen cultuur tegemoet, zonder dat het voor een Vlaamse zaal exotiserend wordt?

Leemput kiest voor snelle spoorwissels: elke keuze in één richting wordt al gauw doorkruist door een heel andere toon in een volgende scène. Tragiek wordt des te tragischer door ze in lichtheid en luchtigheid te emballeren, zoals met een dansje voor het relaas over de lijken op straat. En de schijn van documentaire autobiografie wordt gerelativeerd door tegenstrijdige versies te laten bediscussiëren: hadden ze nu wel of geen seks op die eerste date? Contrastwerking is dé strategie van de voorstelling.

Dat maakt ‘Dansen met mijn ex’ charmant, dynamisch en zelfs aanstekelijk. Met zijn visuele en tekstuele afwisseling, zijn brede *smile* ook, kan dit duet vlot een publiekslieveling worden. De keerzijde van die hoge vaart is wel dat alles nogal aan de oppervlakte blijft, boven alle mijnen in de grond. Zelfs de intieme bedscène waarin beide ex-geliefden schijnbaar eerlijk terugblikken op wat ze aan elkaar en hun relatie overgehouden hebben, is zo weer voorbij. Bovendien gaat het steeds meer opvallen dat hun wisselwerking vooral eenrichtingsverkeer is: Leemput (de *local*) ondervraagt Rivas (de nieuwkomer). In omgekeerde richting gebeurt er veel minder, waardoor Leemputs eigen positie en ervaringen bijna uit beeld blijven. Twee keer polst hij of Gersons liefde ingegeven was door zijn nood aan papieren. Eén keer getuigt hij over wat je een redderscomplex zou kunnen noemen, waarmee hij ook na hun relatie bleef zitten. Veel andere mogelijke kwesties blijven onvermeld.

Leemput heeft als regisseur de *lead*, Rivas lijkt eraan onderworpen.

‘Dansen met mijn ex’ voelt daarom soms nog als maar de trailer van de gelaagde voorstelling die je erin vermoedt. De maatschappelijke ongelijkwaardigheid waar Neal en Gerson als koppel mee geworsteld moeten hebben, lijkt zich ook op scène te hebben verdubbeld: Leemput heeft als regisseur de *lead*, Rivas lijkt eraan onderworpen. Dat de debutant met zijn tekst in de hand speelt en af en toe moet spieken bij gevoelige scènes, helpt daarbij niet. Of is dat een moedwillige regiekeuze?

Mocht de voorstelling zo een slinks beeld willen schetsen van hoe ongelijke uitgangssituaties zich altijd blijven doorzetten in intieme en artistieke relaties, dan is dat heel mooi gelukt. Alleen krijg ik niet die indruk, dat de maker Neal Leemput zich net zo hard te kijk wil zetten als de ex-partner Neal. Op zijn best blijft ‘Dansen met mijn ex’ iets dubbelzinnigs hebben. Op zijn slechtst iets dubieus. Niet uit menselijke kwaadwilligheid, integendeel. Misschien wel door te weinig tijd voor dramaturgie en gezamenlijke artistieke verfijning?